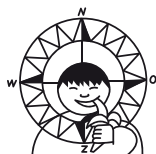

Hippie woont met haar ouders op een boerderij. Op het erf staat een pipowagen met twee leuke banden. Er staat ook een oud kippenhok. Daarin woont opa nu. De boerderij heeft geen dieren meer, maar Hip heeft wel een hond en een kat: Tak en Tokkie.

Het regent al de halve zomer. Best jammer want iedereen is op vakantie en Hippie zit thuis. Gelukkig zijn Tak en Tokkie er, Hippies beste vrienden. In het begin vonden Tak en Tokkie elkaar erg leuk, maar nu ruziën ze voortdurend. Ze maken daarbij veel herrie. Vooral 's nachts. Niemand kan ervan slapen.

Hippie bedenkt een geweldige oplossing. Met een watervaste stift deelt ze het huis in tweeën. De ene helft is voor Tak, de andere voor Tokkie. Het werkt uitstekend. Maar gaat het daar eigenlijk wel om? Of heeft Hippie diep van binnen misschien een ander plan...?

De Vier Windstreken

ISBN 978 94 6500 026 8

9 789465 000268

Van den Kroonenberg - Aelterman

HERRIE IN HUIS

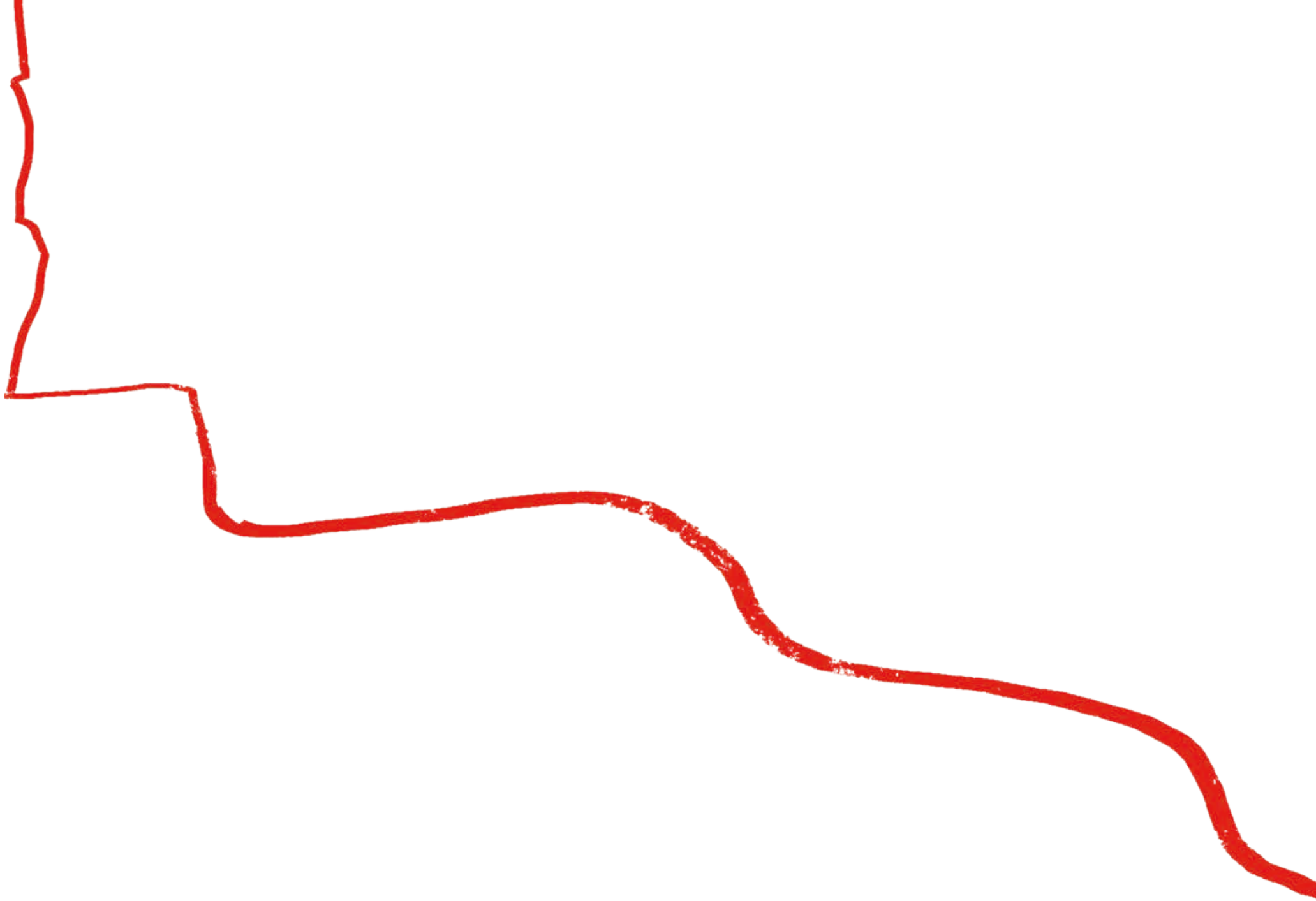

Mohana van den Kroonenberg

met illustraties van
Koen Aelterman

De Vier Windstreken

Voor Marco

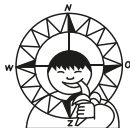
Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor dit boek een subsidie
van het Nederlands letterenfonds

Mohana van den Kroonenberg

HERRIE iN HUIS

met illustraties van
Koen Aelterman

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2025 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mohana van den Kroonenberg
Illustraties van Koen Aelterman
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282/283 / ISBN 978 94 6500 026 8

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Inhoud

1. Een dikke rode stift	9
2. Een dikke rode streep	13
3. Herrie in huis	17
4. De pipowagen volgens pap	22
5. De pipowagen volgens mam	26
6. Het kippenhok	30
7. Het stapelbed	34
8. De boze wolf	38
9. De schutting	44
10. Pap de keuken, mam de wc	46
11. De koffer	51
12. Avontuurlijke vaders	55
13. Als mijn dak maar niet gaat lekken	59
14. Ontbijten op het terrasje zonder mij?	61
15. Een insluiper	66
16. Een spelletje als pleister en een muur in je buik	71
17. Een hut in het bos	77
18. Hij heet Pedro	81
19. Wat doe jij hier? is een heel domme vraag	86
20. De pipowagen volgens ons	90
21. Ik wil niks weten	95
22. Gewapend beton	99
23. Waar is die schutting nu nog voor nodig?	103
24. Naar Pedro	108
25. Pedro is een kleuter	112
26. Al die adressen	116
27. Dozen uitpakken	120
28. Zuurstof	122
29. De ene helpt voor pap, de andere voor mam	124
30. Aan tranen heb je alles	131
31. Mijn mam is op jouw pap	133
32. Na meer dan dertig hoofdstukken regen eindelijk zon	136
33. Bedankt voor het optillen	141
34. Er staat een paard in de tuin	143

1. Een dikke rode stift

Kijk eens wat ik heb: een stift. Een rode. Een hele dikke. Ik ga ermee op de muur tekenen. Mag van opa. Hij staat er gewoon bij te kijken. Tak en Tokkie ook, die vinden het heel interessant. Zó interessant, dat ze doodstil zijn en alles om zich heen vergeten. Zelfs elkaar...

Het zit zo. Een paar jaar geleden was ik jarig. Ik werd zes. Ik wilde heel graag een paard. Dat willen veel kinderen, ook kinderen die midden in de stad wonen. Maar ik woon op een boerderij, dus bij ons kan het makkelijk. Een wei en een stal hebben we al. En op ons erf staat een pipowagen, daar hoort een paard voor. Maar we hebben geen paard, dus die wagen staat daar maar. Hij begint al oud te worden. Hij lekt en hangt helemaal scheef... Ik ben daar trouwens in geboren, in die wagen. Maar dat leg ik later nog wel een keer uit.

Dat paard kreeg ik niet. Maar wel een kat en een hond. Best raar eigenlijk. Ik geloofde het bijna niet. Wie krijgt er nou een kat én een hond voor zijn verjaardag. Niemand toch? Maar ik wel. Ook al was het raar, ik was heel blij. Zo blij, dat ik het paard helemaal vergat.

De kat kreeg ik van pap, want pap houdt van katten. De hond van mam, want mam houdt juist van honden. Het waren heel lieve, schattige beestjes, allebei pikzwart, allebei één wit pootje. Daar zat ik dan op mijn verjaardag met mijn cadeaus op schoot: twee jonge dieren. Het leek net of het er maar één was. Eén dier met twee witte pootjes. Ik aaide en ik aaide en ik wist niet eens of ik mijn hond of mijn kat aaide, ze waren precies even zacht en precies even zwart.

In het begin was de hond een dwergteckel. Ik noemde hem Takkie. Van Takkie. De kat noemde ik Tokkie, want dat rijmt een beetje op Takkie.

Takkie en Tokkie vonden elkaar heel leuk. Ze wisten toen nog niet dat ze een kat en een hond waren. Ze dachten dat ze zomaar twee dieren waren die dikke vrienden konden zijn. Maar elke dag werd Takkie groter. Hij was helemaal geen dwergteckel. Hij was een gewone teckel. En later was hij ook geen gewone teckel meer, maar een hele grote hond.

Hoe groter Tak werd, hoe harder Tokkie ging blazen. En nu ruziën ze ontzettend veel. Met heel veel herrie. Vooral 's nachts zitten ze elkaar achterna. Als ik slaap. Er valt dan altijd wel een wijnglas kapot, soms twee. Een enkele keer zelfs ook de fles.

‘Hoe kon het eigenlijk,’ vroeg ik later, ‘dat ik op mijn verjaardag twee dieren kreeg? Was dat de bedoeling? Hadden jullie dat expres gedaan?’

‘Nee,’ zeiden pap en mam tegelijk. ‘Dat was toeval, we hadden het er niet over gehad. Als wij gaan overleggen komt er herrie, lieverd. Daar beginnen we niet meer aan. En nu we het er toch over hebben... We moeten je iets vertellen...’

Dat zeggen ze tegenwoordig heel vaak. Ze moeten me altijd iets vertellen. Maar daar luister ik nooit naar. Meestal probeer ik dan

gelijk weg te rennen. Naar opa. Die woont bij ons op het erf. In het kippenhok. Leg ik ook nog wel uit. Of ik verstop me in de pipowagen...

Maar als ik niet weg kán, als ik mijn pyjama bijvoorbeeld al aan heb en niet naar buiten mag, of als ik aan het wandelen ben en mam mijn hand vastheeft, dan stel ik gewoon meteen een vraag. Over vroeger. Want op vragen over vroeger komen leuke lange antwoorden. Die antwoorden ken ik allemaal uit mijn hoofd. Maar dat geeft niet. Daar gaat het niet om. Waar het wél om gaat is dat ik ze afleid, dat ze vergeten wat ze me moesten vertellen. En dat lukt altijd. Gelukkig maar, want ik weet zeker dat pap anders gaat zeggen: 'Zo kan het niet langer, dat geruzie moet nu stoppen, Hippie. Sorry, maar Tak moet weg.' En mam gaat zeggen: 'Tokkie moet weg.'

En dat mag nóóit gebeuren. Tak en Tokkie zijn mijn beste vrienden. Daarom luister ik niet naar pap en mam. Daarom buig ik elk gesprek gelijk de andere kant op, de leuke kant, want ze gaan Tak en Tokkie echt niet wegdoen zonder dat mij te vertellen, zonder dat ik dat weet.

Ik heb die stift nog steeds in mijn hand, kijk maar, en dat is echt niet voor niks! Ik heb namelijk een plan. Ik ga ons huis in tweeën delen. De ene helft is voor Tak. De andere voor Tokkie. Dan hebben ze elk hun eigen plek.

Opa vond het meteen een goed idee. Vanmorgen zijn we samen deze stift in de winkel uit gaan zoeken.

2. Een dikke rode streep

'Ik begin hoor,' roep ik. 'Ik ga het echt doen!'

Langzaam druk ik de stift op de muur van onze huiskamer, en trek mijn hand meteen weer terug. Er staat opeens een rode stip. Op een witte muur. Jeetje. Mag dat écht wel?

Met mijn vuist probeer ik hem gelijk weer weg te vegen. Gaat niet. Ook niet met spuug. Hoewel opa glimlachend naar mij staat te kijken, schrik ik toch.

'Het is een watervaste stift,' zegt hij. 'Dat gaat er nooit meer af.'

Ik lach alweer. 'Hartstikke spuugvast inderdaad.'

'Ga maar door, hoor,' zegt hij.

'Oké, daar ga ik, opa!'

Schaterend zet ik de stift weer op de stip. Langzaam trek ik een streep, recht naar beneden, zomaar over de muur, tot aan de plint. Dan óver de plint, en dan helemaal over de vloer, zelfs over het kleedje dat daar ligt. Ik kruip onder de eettafel door, tot aan de andere kant van de kamer. Daar trek ik hem over de deur weer omhoog.

'Til me eens op.'

Nu kan ik de streep naar boven doortrekken en...

'Hoger opa!'

... helemaal over het plafond...

'Opa, kom op, je moet wel lopen. Beetje naar rechts, naar links bedoel ik.'

... over het plafond terug en dan op de andere muur weer omlaag...

'Zet me waar weer neer, hoor.'

... tot aan de stip waar ik begon.

Ik doe een paar passen naar achteren.

‘Zo,’ zeg ik. ‘Mooi geworden. Helemaal niet bibberig. Alleen op het plafond zit een grote slinger, maar dat is niet zo erg.’

Ik druk de dop weer op de stift. En trek hem er gelijk weer af.

Dacht je dat ik al klaar was? Nee hoor! Nog lang niet. De hele gang moet nog!

Op mijn knieën kruip ik de gang door. Helemaal van de huiskamer tot de voordeur. Er liggen hier tegels, hebben alle boerderijen. In de winter is dat heel koud aan je voeten. Nu is het vooral hard

aan mijn knieën. Bij de voordeur sta ik op. Best netjes geworden. Prima gelukt.

‘Opa...’ roep ik. ‘Opa! Tillen!’

Met grote passen loopt opa met mij op zijn arm terug naar de huiskamer. Ondertussen trek ik een streep over het plafond. Onze gang is heel lang. Alle kamers komen erop uit. Opa liep veel te hard. De streep is heel dun geworden. Op sommige plekken zie je hem niet eens. Nou ja. Het is het plafond maar. Geeft niet. Tak en Tokkie zijn geen spinnen, hahaha, die kunnen niet over het plafond lopen.

Dan hang ik opeens oog in oog met een grote foto. Hing die daar altijd al? In de gang? Boven de deur van de huiskamer? Was me nooit opgevallen.

Opa heeft me nog steeds vast. Hij trilt een beetje.

‘Niet loslaten hoor, ik ben nog bezig!’

Als ik precies boven de lijst van de foto ben aangekomen, houd ik mijn stift stil tegen de muur.

‘Wat gebeurt hier?’ hoor ik.

O, daar heb je pap en mam. Nu al?

‘Wie heeft die streep getrokken?’ Pap heeft best een harde stem.

Langzaam draait opa zich om, met mij op zijn armen.

Snel trek ik mijn hand terug en verstop de stift achter mijn rug.

‘Mocht van opa,’ zeg ik.

Pap kijkt opa aan, mam kijkt opa aan, en ik kijk snel naar het plafond.

‘Ik heb het huis in tweeën gedeeld,’ flap ik eruit. ‘De ene helft is voor Tak en de andere voor Tokkie.’

Nu kijken pap en mam allebei naar mij omhoog. ‘Snappen Tak en Tok dat wel?’ is het enige wat ze vragen.

Ik vind pap en mam echt precies-even-hartstikke leuk. Op die vraag hoef ik namelijk niet te antwoorden. Dat voel ik. Dit is geen vraag-vraag maar een onzin-vraag. En onzin-vragen zijn gewoon gezellig. Die vallen je niet lastig.

Met één hand houd ik me goed aan opa vast, dan volg ik met mijn ogen de streep vanaf het plafond over de muur naar beneden tot waar hij ophoudt: precies boven de ingelijste foto. Tot daar was ik gekomen. Toen kwamen pap en mama binnen.

‘Ik ben nog bezig hoor,’ zeg ik dan.

Geen antwoord.

‘Mag het?’ vraag ik voor de zekerheid.

‘Doe maar,’ zeggen pap en mam tegelijk.

Dan trek ik de stift van boven naar beneden over hun trouwfoto. Het is een zwart-witfoto. Nu staat er een mooie streep in het midden. Precies tussen pap en mam in. Best feestelijk, dat rood. Ze lachen bijna nog blijer dan zonder die streep.

3. Herrie in huis

Het regent al de hele week. Ons erf ligt vol plassen. Maar binnen is het lekker droog. Bijna dan. Want het lekt hier wel een beetje. Er staan overal pannen op de grond om dat regenwater op te vangen. Heb ik gedaan. Al dagen horen we het getik van druppels.

Elke nacht lopen Tak en Tokkie, als ze elkaar weer achternazitten, die pannen omver. Ik word daar nooit boos om, ik zeg er niet eens wat van, ik knuffel ze gewoon, want wat geeft dat nou? ’s Morgens zet ik alle pannen weer overeind en veeg ik met mijn voet de vloer droog met de handdoek uit de wc.

Maar pap en mam vinden dat niet leuk. Die kunnen er niet van slapen, zeggen ze, van die herrie.

Ik heb van alles geprobeerd hoor, voordat ik met opa die stift ging kopen. Ik nam Tak mee naar school. Of Tokkie. Ik nam Tak mee naar mijn kamer. Of Tokkie. De een moest naar buiten als de ander binnen was. Maar dat hielp allemaal niet. Ze ruzieden keihard door, vooral ’s nachts, als ik sliep.

Maar nu hebben Tak en Tokkie dus elk een half huis. Een halve boerderij. Tak links, Tokkie rechts. Tokkie heeft de keuken en Tak de wc. Maar dat maakt natuurlijk niks uit, Tak kookt toch nooit en Tokkie heeft een kattenbak.

Ik heb ze alles heel duidelijk uitgelegd. Een paar keer. Ik heb ze alles aangewezen. Tokkies voerbak staat nu rechts van de streep. Die van Tak links. Tokkies krabpaal staat rechts, Taks mand links. De kattenbak natuurlijk rechts, onder de trap. En al hun speelgoed heb ik uitgezocht en naar hun eigen kant gegoooid.

De eerste nacht werkte het nog niet gelijk. Ik hoorde gewoon precies dezelfde herrie als altijd. Ze hielden zich niet aan de afspraak. Ze luisterden niet. Niet naar mij in elk geval. Ze bleven niet aan hun eigen kant. Vannacht hebben ze weer twee glazen omvergelopen. De wijnglazen van pap en mam. Allebei stuk. Overal vlekken. Die krijg je heel moeilijk uit de gordijnen. De fles was tegen de plint gerold. Die was gelukkig nog heel. Ik heb alles netjes opgeruimd. Dat doe ik elke ochtend voordat pap en mam wakker zijn. Dan merken ze het niet.

‘Kom eens even aan tafel zitten,’ roep ik. ‘Pap en mam, ik heb thee gezet. Kom eens hier! *Ik moet jullie iets vertellen...*’

Het klinkt per ongeluk een beetje dreigend. Dat wil ik helemaal niet. Gelukkig schrikken pap en mam daar niet van. Die zeggen gewoon: ‘Zeg het eens, lieverd.’

Jeetje, zo snel ben ik ook weer niet. Ik heb nog niet eens een beginzin... Even denken... Snel, ze zitten al... Ze kijken me aan...

Ik moet ze niet overvallen, en ik wil ook niet dat ze rare vragen gaan stellen over allerlei dingen die ze toch allang weten, om me af te leiden, om het gesprek de leuke kant op te buigen. Want dan komen we nooit verder.

‘Tak en Tok...’ zeg ik dan.

Pap en mam kijken me geduldig aan. Zó geduldig, dat ik er doodzenuwachtig van word.

‘Tak en Tok...’ zeg ik nog een keer, maar nu wat harder.

Ik droog mijn handen onder de tafel aan mijn bovenbenen.

‘Tak en Tok maken best veel herrie...’ Ja, zo wilde ik het zeggen, dat is een mooie beginzin. Nu de rest. ‘En...’

‘Klopt lieverd, luister eens...’

‘Wacht even! Ik was nog helemaal niet klaar!’ roep ik. ‘Ik was nog niet eens begonnen. Wat ik namelijk wilde zeggen... Wat heel belangrijk is... Jullie hadden gelijk, Tak en Tokkie snappen het niet. Ze trekken zich niks van mijn streep aan. Ze blijven niet op hun helft.’ Ik adem diep in. ‘En dus... daarom...’ Dan ben ik een tijdje stil. Zij ook.